

Bergvesenet

Postboks 3021, N-7441 Trondheim

Rapportarkivet

Innlegging av nye rapporter ved: Arve

Bergvesenet rapport nr 5039	Intern Journal nr	Internt arkiv nr	Rapport lokalisering	Gradering
Kommer fra ..arkiv Elkem Skorovas AS	Ekstern rapport nr P4-12-95	Oversendt fra Elkem Skorovas AS	Fortrolig pga	Fortrolig fra dato:
Tittel Rapport fra malmleting i Meråker 1969				
Forfatter Haugen, Arve		Dato År 05.02 1970	Bedrift (Oppdragsgiver og/eller oppdragstaker) Elkem Skorovas AS	
Kommune Meråker	Fylke Nord-Trøndelag	Bergdistrikt	1: 50 000 kartblad 17211 17213 17214	1: 250 000 kartblad Trondheim
Fagområde Geologi Geofysikk Geokjemi	Dokument type		Forekomster (forekomst, gruvefelt, undersøkelsesfelt) Storhusmannsberget Ramfjell gr. Lillefjell gr. Meråkerfeltet	
Råstoffgruppe Malm/metall	Råstofftype Cu, Zn, Pb			
Sammendrag, innholdsfortegnelse eller innholdsbeskrivelse Beskriver stikking, røsking, innsamling av jordprover, geofysikk og geologi. Grøfting gjort over IP-anom. i Storhusmannsberget, NGU målte CP, det ble målt Minigun(SL) i Ramfjellog ved Vatne-elva (EA-anomalien). Kartlegging av forkastning ved Lillefjell Gr. Mikroskopering viser opptil 1 vol.% blyglans i prøver fra Storhusmannsberget. Kan forklare de geokjemiske anomaliene i bekkesedimentene.				

RAPPORT FRA MALMLETING I MERÅKER 1969.

Arbeidet begynte i feltet 9. juni med fast stasjon på Kjerringåsen og varte til 15. august. Mannskaps-styrken varierte i størrelse med minimum 2 mann, max 7 mann. Bil ble leid.

Stikningsarbeider.

Med egen stikketrommel ble supplerende stikning (5 m - avstand) foretatt som forberedelse til NGU's utvidede Misse a - la masse målinger. Videre ble et nett for geokjemisk jordprøvetaking stukket.

Røsking:

Planlagt var 15 røsker og det benyttet leid traktor med graver. Det viste seg at traktoren var noe for tung og man fikk derfor vanskeligheter med å kjøre den inn til røskeområdet. Men for å komme dypt nok i røsken var det nødvendig med en så stor maskin. Det ble røsket på IP-anomalier, samt Misse a la masse.

12 av røskene kom ned til fast fjell, mens 3 ble oppgitt p.g.a. terreng og dybdeforhold. Røskene ga kjennskap om hva som har forårsaket anomaliene i de fleste tilfeller. Enkelte av røskene ga meget lovende resultater. En detaljert beskrivelse av røskene finnes i rapport av 14. november 1969.

Geokjemi.

På en bekkessedimentanomali (Zn), som senere ble bekreftet av en Slingram-anomali (svak), ble det foretatt et program med jordprøvetaking. Området kalles Berget, øst og ligger 2-300 m øst for Storhusmannsberget. 192 prøver ble innsamlet og sendt til NGU for analysering på Cu, Zn, Pb og Ni. Prøvene ble tatt opp med jordbor og ned-trengningsdypet varierte fra 20 cm til 240 cm, i middel ca. 50 cm. Avstanden mellom de prøvetatte profiler er 100 m og mellom prøvepunktene 25 m. Resultatene av analysene foreligger ennå ikke fra NGU.

Geofysikk.

NGU ble engasjert til å foreta en supplerende måling med Misse-a-la masse metoden med jording i DBH 6/67 på grunnlag av en anomali, som framkom i 1968. Resultatet av målingene ble et meget markert utgående, som ved senere røsking viste seg å være en ca. 40 m mektig sone, rik i kopperkis. Videre ble sonens malmakse påvist og sonen har en delvis lovende utstrekning i strøk og feltretning. Ut fra anomalikartet vil en borchullsprogram lett bestemmes.

Det var også meningen å finne ut om malmen som var kjent i DBH 4/67, hadde sammenheng med den i DBH 6/67, men hullet var gjennrast og det var umulig å komme ned på sonen med elektroden. I stedet ble det gjort i Anna skjerp, men dette viste seg å være en meget begrenset linse. Dennes sammenheng med den øvrige mineralisering er ikke kjent ennå, da rapport fra NGU ennå ikke foreligger.

Egne geofysiske målinger er utført med Minigun og 40 m kabel. EA-anomalien ved Vatne-elva ble målt opp igjen med henblikk på røsking. Anomalien ligger ute på brinken mot elva og er betydelig overdekket (4-5 m). Anomalien er interessant da toppunktet har en bredde på ca. 40-50 m. Ledningstraceen følger et noe foldet forløp og anomalien synes følge en folding i bergarten. Lengden av den ledende sone synes være ca. 120 m. Toppunktet for anomalien ligger i størrelsesorden 7-10 m under overflaten. Det synes å være en

middelsgod ledende sone, neppe massiv sulfid. SF 385 - 10 / 30 - 40 V.

Det er vanskelig å gjøre noe mere med anomalien bortsett fra boring. Et faktum er at bekkesedimentprøvene ikke har gitt noen markert anomali i dette området. Det er nærliggende å tende seg en sinkrik malmlins som årsak til denne anomalien.

IP-nettet - 68 ble oppmålt med Minigun og dette ga stort sett spredte anomalier, samherige med IP-anomaliene.

Det største måleområdet var i -69 området ved Ramfjell Grube, syd i Meråkerfjættet. Målenettet ble holdt innenfor kvartsitthorisonten, som gruben ligger i. Et ganske stort område ble målt, ca. 2 km langt. Man hadde hele tiden spredte og lite sammenhengende anomalier. Røsking på enkelte utvalgte anomalier ga hele tiden svake impregnasjoner med koppekis og svovelkis, men de ble aldri massive. Anomalien utenfor kvartsitten viste seg å føre bare grafitt. Lengre mot vest, i Ramskaret ble også målt og endel anomalier påvist, men også disse viste bare meget fine impregnasjoner, vesentligst svovelkis og magnetitt i gabbro. Koppekis fantes bare som spor mindre enn 0.1% Cu.

Man kan ennå ikke betrakte dette området som ferdig-prospektert.

Geologi.

I Storhusmannsberget ble registreringen av blotninger i IP-nettene fullført og et ajour geologisk kart over området er ferdigtegnet. Nord for Anna skjerp finnes omtrent ikke blotninger.

Ved Lillefjell Grube ble det gjort forsøk på å vise at man har her en forkastning i forbindelse med gruva med retning ca. Ø-V. En tynn sone med en lys bergart ble fulgt nordover til den forsvant ved den antatte forkastningen. Senere ble den funnet igjen ca. 2 km lenger nord, vest av Svarttjern. Kalksoner som ble funnet under kartleggingen i 1967 øst for Løddølja-sjøene, ble funnet igjen på sydsiden av forkastningstraseen og fulgt et par hundre meter sydover for den igjen forsvant. Kalken fører kromglimmer og er sannsynligvis den samme som man har ved Meråker stasjon. Der kalken ble gjenfunnet er den flyttet mot vest ca. 100 m. Dette kan være forårsaket av en lokal fold, men kan også sees som et tegn på at man virkelig har med en forkastning å gjøre. Den nordlige blokken vil da være relativt forflyttet mot øst.

I Ramfjellområdet fulgte kartleggingen opp kvartsett soner mot syd. Kvartsetten ligger mellom to forskyvningsplaner, men innen sonen er det også fler mindre skyveplan. Mineraliseringen er meget spredt og det er lite som tyder på at man har sammenhengende malmførende horisonter. Det er heller ikke påtruffet massiv malm noen steder.

Meningen var også å kartlegge den nedre grense til Fongengabbroen. Denne grensen er meget diffus og sedimentene blir mere og mere oppblandet av gabbroide bergarter. I Ramskaret ble de i denne sonen registrert en rekke rustpartier, som ble målt og røsket på. Som nevnt ble resultatet negativt.

Lynnebergs grønnskifersone ble fulgt sydover og en sone med fyllittoppblandet gråvakke likeså, slik at man kunne kontrollere strukturene i området.

En flyelektromagnetisk anomali Ø NØ for Langesund Grube, ble befart, men det fantes ingen blotninger i området som kunne gi en pekepinn om anomaliårsaken. En rustsone ved Renåa, vest for Meråker, ble befart, men viste seg å være grafitt og svovelkisholdige gneiser.

Ved mikroskopiske undersøkelser av slip fra borhullene i Storhusmannsberget, er det fastslått at en av de mineraliserte soner fører opptil 1 volum% blyglans. Ut fra dette kan man da vurdere den merkelige Pb/Zn anomalien fra bekkesedimentene ved Vatneelva syd for Fossvatn i et nytt lys. Det finnes altså Pb-holdige mineraliersing i området, og innen denne spesielle geologiske formasjonen. Pb/Zn-anomalien bør derfor undersøkes noe nærmere.

Mikroskopering har også bekreftet at Kollen syd for Storhusmannsberget har en noe uvanlig mineralsammensetning. Den fører plagioklas av andesin-sammensetning og to typer amfibol, noe av den omvandlet til kloritt. I partier er den tydelig oppkjust og dette kan sees av plagioklaslameller med albittstriper. Stripene er ofte bøyd og avslitt av mikroforkastninger. I slike soner er det også nydannet albitt. I svakhetssonene er det trengt inn sulfidløsninger, noe som kan sees ved at sulfidene har fortrenget delvis plagioklas og amfibol. Bergarten er meget basisk, men noe fri kvarts finnes og den kan få betegnelsen kvarts-hornblende-gabbro.

Diverse.

Røsker og gjennstående borhull er blitt innmålt og plassert på kart. Det ble tatt opp et høydeprofil gjennom røsk I og DBH 6/67 til støtte for et eventuelt borhullsprogram.

En rekke typestuffer fra Meråker er innsamlet.

Høsten 1969 ble det foretatt muting av 16 punkter i Meråkerfeltet.

Skorovatn, 5. februar 1970.

Arve Haugen